

Met de hulp van The Cure

HASSELT – Buiten rolt een voorjaaronweer over de Jeneverstad. Binnen steekt An Vanderlinden (28) snel een nieuwe sigaret op. «Ik hou niet van onweer,» bekent ze als ze steels naar de donkere wolken gluurt. Nochtans boeit zwart haar bijzonder. Ze slaagde er jarenlang in om in het zwart te schilderen. Nu heeft ze weer kleur aan haar palet toegevoegd. «'Zijt ge zó depressief?', bleven ze mij maar vragen. Nu is dat een stuk minder.»

In het atelier van An Vanderlinden

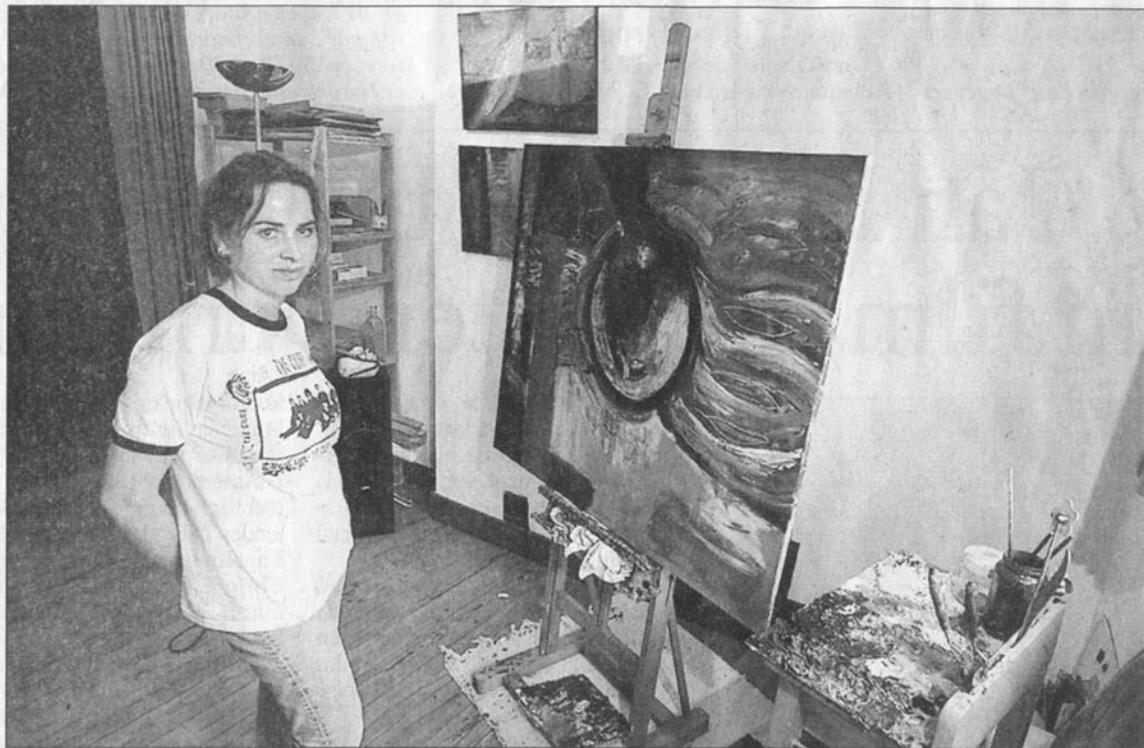
Het Hasseltse rijhuis van een charmante leeftijd leunt behaaglijk tegen een winkel annex appartementsblok. Kijk je door het ateliervenster dan gluur je bij de Stedelijke Kunstschoolen binnen, een boogscheut verderop ligt het Cultureel Centrum. Geboren voor de kunst? «Ja, maar niet in Hasselt, wel in Houthalen. Ik wilde altijd de kunstrichting in, als kind vulde ik voor het PMS altijd in dat ik 'tekenjuf' wilde worden. Op mijn twaalfde begon ik met tekenles, op mijn zestiende kwam daar olieverfschilderen bij.»

Maar het was wachten tot ze haar middelbare studies af had voor ze

naar het kunstonderwijs mocht. «Mijn oudere zus zat daar al en omdat ik al zó een bos haar had (toont de afmetingen van een hoogzwanger rastakapsel), zei die: 'En dat haar wordt daar alleen maar erger.» De vier jaar PHIKO werd een fijne tijd. «Theoretische volkeren die me wél interesseerden, veel tekenen en schilderen, en mensen met gelijklopende ideeën. Heerlijk.» Ze verliet het trouwe natekenen van mensen en voorwerpen, en ging anders werken. «Noem het maar non-figuratief, want een andere naam heb ik er ook niet voor.»

Contrarie

«Ik begon in het zwart te schilderen, want dat boeide me. Ik heb er ook mijn eindwerk over gemaakt. Waarom? Tijdens mijn eerste schilderles bezwoer men me dat je nooit met zwart mocht werken. En dat moet je mij natuurlijk niet zeggen (lacht). Ja, *contrarie*, hé.» Maar ook het zwart zwoer ze af. «'Zijt ge zó depressief?', bleven ze mij maar vragen. Ik was dat beu.»

An Vanderlinden: «Men vroeg me altijd: 'Zijt ge zo depressief?'» (Foto: Limbu)

In Houthalen had ze een chalet in de tuin als atelier, maar toen leerde ze haar echtgenoot kennen. «'Ik heb nog een hele bovenverdieping vrij om te schilderen' was een van de eerste dingen die hij tegen me zei,» gaat ze ons op de trap voor. «Het was er wel een bouwval.» Nu oogt het bijzonder netjes, met de ezel vlakbij het

buitenraam. «Juist opgeruimd,» bekent ze, «met al dat werk voor de tentoonstelling was dat hier niet te doen.» Er stroomt veel licht van buiten binnen, maar voor haar schilderwerk is dat van weinig tel. «Ik schilder meestal 's nachts. Pas om tien uur 's avonds ben ik tegoei wakker. Maar ik plaats dan een straffe lamp.»

Reliëf

Toch neemt ze niet zomaar achter haar schildersezels plaats. «Ik moet in de juiste *mood* zijn. Liefst zonder iemand in huis, want ik zet de muziek loeihard en als er dan iemand binnenkomt, schrik ik me te pletter.» Muziek van The Cure gissen we met een blik

op haar T-shirt. «Inderdaad, als het niet wil vlotten, zet ik The Cure op.»

Met brede borstels brengt ze dikke lagen verf op het doek aan. «Ik heb er graag wat reliëf op, soms schraap ik er meer van af dan dat er op blijft hangen. Dat is slechts een grondlaag in enkele kleuren, als het geen *gesmodder* is, gebruik ik de afgeschraapte verf opnieuw. Daarna laat ik het doek drogen en werk ik aan een ander verder.» Als de inspiratie weer komt, wordt de tweede laag aangebracht. «Dan let ik meer op de compositie en het evenwicht. Maar er moet iets inzitten, anders overschilder ik het weer.» Wat mag dat iets dan wel zijn? «Sfeer.»

Wat de inhoud van haar werken exact is, weet ze zo precies niet. «Dat laat ik aan de mensen zelf over. Ik ben altijd benieuwd wat zij er in zien. Daarom nummer ik mijn doeken enkel, geef ik ze geen titels.» Kan ze makkelijk afscheid nemen van haar doeken? «Je moet wel, want je kan ze niet allemaal bij je houden. Het zijn voor een stuk mijn kinderen, waar ik er al massa's van heb en waarvoor ik niet moet opstaan 's nachts. Ik wil dan ook geen echte kinderen.» En welke doelen heeft ze voor ogen? «Ik heb al gezegd tegen mijn man: 'Nu onderhoud jij mij, later zal ik jou onderhouden.' Kunnen leven van mijn kunst dat zou toch mooi zijn?»

Koenraad NIJSSEN

'Ef' van An Vanderlinden, tot 13/06 alle dagen open van 11 tot 22u in de Cercle Artistique Hasseltois (achter Café Café), Hasselt. Info: 011/24.33.78.